

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115224794
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115224794.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobkyne: S. O. N., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., K. 12, zastúpená: J. L. N., nar. XX.X.XXXX, Y., L. 35 p r o t i žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Cpr/6/2015-506 zo dňa 28.06.2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 11Cpr/6/2015-522 zo dňa 06.09.2017 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorých výška bude uvedená v samostatnom uznesení.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol nasledovne: „Súd u r č u j e , že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne výpoveďou zo štátnozamestnaneckého pomeru danou žalovaným dňa 4.5.2015 j e n e p l a t n é a štátnozamestnanecký pomer medzi stranami t r v á. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 1 ods. 3 a 4, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 11 ods. 1, § 21 ods. 1, § 22 ods. 1, § 36 ods. 1, § 46 ods. 1 písm. b), § 47 písm. b), § 48 ods. 1 a 2, § 56, § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe.

3. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa žalobou zo dňa 30.9.2015 sa domáhala určenia neplatnosti výpovede jej štátnozamestnaneckého pomeru, ktorá jej bola daná žalovaným dňa 4.5.2015 a žiadala určiť, že jej štátnozamestnanecký pomer so žalovaným trvá. Uplatnila aj nárok na zaplatenie funkčného platu vo výške 915 eur mesačne, avšak žalobu v tejto časti ešte pred začatím konania vo veci samej zobrala späť.

4. Žalobkyňa bola vymenovaná do štátnej služby dňa 1.7.2002, išlo o dočasnú štátnu službu služobného úradu Okresného úradu v T. vo funkcii samostatný radca - vedúca odboru. Do stálej štátnej služby vo funkcii odborný radca bola vymenovaná 17.2.2005 Krajským úradom životného prostredia v Y.. Od 1.2.2012 na základe dohody zo dňa 30.1.2012 došlo k zmene funkcie na hlavný radca. Z dôvodu zmeny služobného úradu na základe dohody zo dňa 2.1.2013 s účinnosťou od 1.1.2013 služobným úradom sa stal Obvodný úrad životného prostredia Y.. Dodatkom k služobnej zmluve zo dňa 25.9.2013 s účinnosťou od 1.10.2013 došlo opäť k zmene služobného úradu, stalo sa ním Ministerstvo vnútra SR a ako pravidelné miesto výkonu štátnej služby bolo uvedené Centrum podpory Y., oddelenie rozpočtu.

Medzi účastníkmi je však nesporné, že u žalobkyne došlo k ďalšej zmene, keďže žalobkyňa začala pracovať na oddelení nehnuteľností Centra podpory Y. vo funkcii hlavný radca, čo napokon vyplýva z opisu činnosti tohto jej štátnozamestnaneckého pomeru (č.l. 58).

5. Na základe opatrenia ministra vnútra SR č. 4 z 18.2.2015 a č.6 z 11.3.2015 bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto vo funkcii hlavný radca, PT 8 na oddelení nehnuteľností Centra podpory v Y.. V týchto opatreniach sa však len konštatuje to, že na zabezpečenie kvalitnejšieho a efektívnejšieho výkonu služby na Krajskom riaditeľstve PZ Q., okresných úradoch a krajských centrách podpory sa vykonávajú dňom 1.4.2015 organizačné a systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov a následne sú vymenované príslušné úrady vrátane Centra podpory Y., pri ktorých je nejaký číselný údaj, ktorý však nevedela vysvetliť ani zástupkyňa žalovaného na pojednávaní.

6. Žalovaný pred podaním výpovede ponúkol žalobkyňu, ako to vyplýva z písomného záznamu zo dňa 4.5.2015 (č.l. 42), trvalé preloženie vo funkcii odborný radca - PT 7, organizačnotechnické oddelenie Centra podpory v P. s miestom výkonu služby v P.. Žalobkyňa pre rozhodnutie o tejto ponuke riaditeľ centra podpory poskytol časový priestor, ktorý požadovala na rozhodnutie a po zvážení veľkej vzdialenosti od miesta bydliska, jej zdravotných problémov a skutočnosti, že manžel je dôchodca, žalobkyňa toto miesto odmietla.

7. Medzi účastníkmi je nesporné aj to, že žalovaný ponúkol žalobkyňu aj miesto mimo štátnozamestnaneckého pomeru na výkon prác vo verejnom záujme vo funkcii radca na oddelení nehnuteľností Centra podpory v Y., ktoré žalobkyňa taktiež odmietla z dôvodu nižšieho platu asi o 300 Eur.

8. Žalobkyňa žalobu podala z dôvodu, že žalovaný jej neponúkol iné vhodnejšie štátnozamestnanecké miesto, na ktoré vyhlásil vnútorné výberové konanie. Išlo o funkciu hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy Centra podpory v Q. a funkciu hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení nehnuteľností Centra podpory v Q.. Žiadosti na výberové konanie bolo potrebné podať do 17.4.2015. Ako vyplýva z kvalifikačných požiadaviek na výkon funkcie na oddelení nehnuteľností sa vyžadovalo vysokoškolské vzdelanie 2.stupňa stavebný odbor. Žalobkyňa na pojednávaní potvrdila, že požadované vzdelanie nemá, preto uznala, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady na danú funkciu.

9. Na funkciu hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy Centra podpory Q. sa vyžadovalo len vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a počítačové znalosti, čo žalobkyňa podľa jej vlastného vyjadrenia spĺňala. Najnáročnejšie činnosti tejto funkcie boli vyšpecifikované nasledovne:

- vykonávanie správy zvereneného hnuiteľného majetku - automobilová a člnová technika, pohonné hmoty a materiál,
- v neprítomnosti vedúceho oddelenia zabezpečuje chod oddelenia autodopravy,
- vykonáva rozborovú a hodnotiacu činnosť v odbornej agende,
- vykonáva inventarizáciu majetku - automobilová a člnová technika, pohonné hmoty a materiál, organizuje ponukové konanie prebytočného materiálu a zásob, riešenie škôd,
- zabezpečuje vykonávanie vlastných opatrení na dodržiavanie schválených finančných plánov nákladov, odsúhlasovanie účtovného stavu za oddelenie autodopravy,
- zabezpečuje a riadi činnosť vodičov a vodičov referentov, prepravu osôb a majetku centra podpory v plnom rozsahu,
- zabezpečuje výkon dopravnej služby v pôsobnosti Centra,
- v prípade neprítomnosti zamestnanca (likvidátora poisťných udalostí) vedie evidenciu nehôd automobilovej techniky, služobných malých plavidiel, zabezpečuje prípravu podkladov potrebných na likvidáciu škôd,
- zabezpečuje úlohy v oblasti automobilovej služby vyplývajúce z nepredvídateľných a kritických udalostí,
- zabezpečuje odstránenie nedostatkov zistených bezpečnostnotechnickou službou v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a ochrany pred požiarimi podľa osobitných predpisov,
- vykonáva a plní ďalšie úlohy súvisiace s dohodnutým druhom práce podľa pokynov priameho nadriadeného.

10. Výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podal riaditeľ Centra podpory v Y. Ministerstva vnútra SR. Toto jeho oprávnenie vyplýva z nariadenia vedúcej služobného úradu Ministerstva vnútra SR č. 13

z 29.4.2013 o personálnej pôsobnosti vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v služobnom úrade Ministerstva vnútra SR (č.l. 27).

11. Súd prvej inštancie vo veci už raz rozhodol, keď rozsudkom č.k. 11Cpr/6/2015-281 zo dňa 24.2.2016 žalobu o neplatnosť výpovede zamietol a konanie o náhradu funkčného platu v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil. Mal totiž za to, že medzi stranami je nesporné, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo zrušené (čo potvrdila aj žalobkyňa), a preto sa zaoberal tým, či žalovaný si splnil svoju tzv. ponukovú povinnosť, teda či ponúkol žalobkyni iné voľné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Žalobkyňa v tejto súvislosti uviedla, že jej neboli ponúknuté pre ňu vhodnejšie štátnozamestnanecké miesta zástupcu vedúceho oddelenia nehnuteľností a autodopravy centra podpory v Q.. V priebehu sporu však žalobkyňa uznala, že na funkciu zástupcu vedúceho oddelenia nehnuteľností nespĺňala kvalifikačné predpoklady, keďže na výkon tejto funkcie sa vyžadovalo vysokoškolské vzdelanie v stavebnom odbore, čo žalobkyňa nemala. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zástupca vedúceho oddelenia autodopravy je vedúcim štátnym zamestnancom a že túto funkciu možno obsadiť v zmysle § 36 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe len výberovým konaním alebo trvalým preložením iného vedúceho štátneho zamestnanca.

12. S týmto záverom nesúhlasil súd druhej inštancie, ktorý uznesením č.k. 6CoPr/3/16-323 z 27.10.2016 zrušil v napadnutej časti t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie uložil doplniť dokazovanie v dvoch smeroch. Jednak porovnať pracovnú náplň žalobkyne s pracovnou náplňou pracovného miesta pri výkone prác vo verejnom záujme, ktoré jej bolo ponúknuté a vyslovil názor, že prekvalifikovanie pracovného miesta žalovaným jednoduchým administratívnym úkonom, a to presystematizovaním na pracovné miesto s nižším platom pri zachovaní v zásade rovnakej alebo ešte širšej pracovnej náplne indikuje konanie žalovaného odporujúce morálke s dopadom na právny úkon.

13. V druhom smere mal súd prvej inštancie posúdiť, či vodiči a vodiči referenti spĺňajú kritériá štátneho zamestnanca podľa § 6 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 zákona o štátnej službe a či ide podriadených štátnych zamestnancov zástupcovi vedúceho oddelenia na úseku autodopravy Centra podpory v Q..

14. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu druhej inštancie vyplýva, že je potrebné posúdiť, či funkcia vodiča na oddelení autodopravy Centra podpory v Q. spĺňa kritéria štátneho zamestnanca, a teda, či vodiči vykonávajú štátnu službu. Vychádzajúc z pracovnej náplne vodiča a charakteristiky štátnej služby v zmysle § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 Zákona o štátnej službe možno vyvodit', že pracovná činnosť vodičov rozhodne nepredstavuje štátnu službu. Napokon aj z ich zmlúv je nepochybné, že ide o pracovné zmluvy, ktoré zakladajú ich pracovnoprávny pomer podľa Zákonníka práce a nie štátnozamestnanecký pomer. Keďže vodiči a vodiči referenti nemajú status štátneho zamestnanca, potom ani zástupca vedúceho oddelenia autodopravy, ktorý by ich mal riadiť, nemôže mať postavenie vedúceho štátneho zamestnanca s poukazom na § 11 ods. 1 Zákona o štátnej službe, v zmysle ktorého vedúci štátny zamestnanec musí byť nadriadeným iného štátneho zamestnanca. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu preto žalovaný mal v rámci svojej ponukovej povinnosti ponúknuť žalobkyni štátnozamestnanecké miesto zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory v Q., ktoré v tom čase bolo voľné, a to napriek tomu, že na jeho obsadenie vypísal vnútorné výberové konanie.

15. Navyše súd porovnal obsah pracovnej náplne žalobkyne pri vykonávaní zrušeného štátnozamestnaneckého miesta s pracovnou náplňou miesta vo výkone prác vo verejnom záujme, ktoré bolo vytvorené na oddelení nehnuteľností Centra podpory v Y. a ktoré vykonáva R.. D. B. a dospel k záveru, že skutočne ide o výrazne rozsiahlejšiu pracovnú činnosť R.. B. v porovnaní so zrušeným štátnozamestnaneckým miestom žalobkyne. Žalobkyňa napríklad vykonávala len fakturáciu nájomných zmlúv a zmlúv o výpožičke, R.. B. však dojednáva podmienky nájmu alebo výpožičky a vypracováva príslušné zmluvy. Navyše realizuje predaj majetku a prevod správy majetku, vypracováva zámenné zmluvy, podieľa sa na vypracovaní delimitačných protokolov, vykonáva vklad na katastrálnom úrade, spracováva správu o majetkovoprávnom stave nehnuteľností v správe MV, vypracováva odborné stanoviská a posudky pri posudzovaní zámerov na umiestnenie útvarov navrhovaných formou novej investičnej výstavy prevodom správy alebo prevodom vlastníctva zámenou, výpožičkou a nájmom a o tom vypracováva odborné posudky a stanoviská. To všetko sú činnosti, ktoré v zrušenom štátnozamestnaneckom mieste žalobkyne v opise jej pracovnej činnosti neboli. Nepochybne bolo zistené

aj to, že ak by žalobkyňa obsadila ponúknuté miesto vo verejnej službe, mala by plat nižší o 321,50 Eur (899,50 - 578), hoci by musela vykonávať oveľa rozsiahlejšiu pracovnú činnosť. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že prekvalifikovanie pracovného miesta žalovaným za týchto okolností predstavuje postup odporujúci morálke. Súd preto z vyššie uvedených dôvodov žalobe o neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru vyhovel.

16. Pre úplnosť súd poukazuje aj na nie štandardný postup žalovaného, ktorý nedisponuje žiadnym rozhodnutím o zrušení štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne. Opatrenia ministra vnútra SR, na ktoré sa poukazuje v tejto súvislosti v napadnutej výpovedi, sú bez výpovednej hodnoty - predstavujú len nejaký číselný údaj pri jednotlivom úrade. Žalovaný žiadnym spôsobom nedeclaroval rozhodnutie o zrušení štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, aj keď je nesporné, že nepochybne štátnozamestnanecké miesto žalobkyne už neexistuje.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

18. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil skutočnosť, že zástupca vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory Q. nemá postavenie vedúceho štátneho zamestnanca a z tohto dôvodu malo byť žalobkyňi toto miesto ponúknuté. Z rozhodnutia ministra vnútra SR vo forme organizačného opatrenia č. 4 z 18.02.2015 a č. 6 z 11.03.2015 je zrejmé, že zástupca vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory Q. je zaradený v 4. stupni riadenia a patrí mu príplatok za riadenie vo výške 100 Eur. V tomto smere poukázal na ust. § 87 zákona č. 400/2009 Z.z. a čl. 9 ods. 4 nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 70/2015 o vzorovom organizačnom poriadku, § 36 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z.. Žalobkyňa nebola vedúcim štátnym zamestnancom a z uvedeného dôvodu nebolo možné ponúknuť jej miesto zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory Q.. Vodiči a vodiči referenti síce nie sú štátnymi zamestnancami, ale s poukazom na § 11 ods. 1, § 87 ods. 1 zákona o štátnej službe, prílohu č. 4 bod 4. k zákonu o štátnej službe je zrejmé, že uvedené upravuje riadenie podriadených, nie len štátnych zamestnancov, ale aj iných zamestnancov. Štátnozamestnanecké miesta, na ktorých vykonávajú štátnu službu štátni zamestnanci v dočasnej štátnej službe, nepatria do ponukovej povinnosti služobného úradu podľa zákona o štátnej službe, keďže nie sú voľnými štátnozamestnaneckými miestami. Uvedené bližšie vysvetľuje aj dôvodová správa k zákonu o štátnej službe, ktorá rozlišuje medzi voľným a uvoľneným štátnozamestnaneckým miestom. Štátnozamestnanecké miesto, na ktorom štátny zamestnanec vykonáva dočasnú štátnu službu, nie je voľným, teda v žiadnom prípade nemôže byť vhodným štátnozamestnaneckým miestom na účely skúmania splnenia ponukovej povinnosti služobného úradu. Ust. § 48 ods. 3 zákona o štátnej službe dáva služobnému úradu len možnosť, nie povinnosť, trvalo preložiť zamestnanca na voľné štátnozamestnanecké miesto aj počas plynutia výpovednej doby. Preloženie závisí len na uvážení zamestnávateľa. Súd riadne neodôvodnil, prečo je potrebné považovať za súčasť ponukovej povinnosti aj štátnozamestnanecké miesta, ktoré nie sú v čase doručovania výpovede voľné, ale sú obsadené štátnymi zamestnancami v dočasnej štátnej službe. Nie je správne pri posudzovaní vhodného miesta v zmysle § 47 písm. b) Zákona o štátnej službe obmedziť sa len na skúmanie kvalifikácie štátneho zamestnanca, ale je potrebné skúmať vhodnosť miesta v celosti. Vzhľadom na to, že organizačnými opatreniami ministra vnútra č. 4 a 6. došlo k zrušeniu tabuľkových miest bez vytvorenia nových tabuľkových miest, čoho dôsledkom bolo zníženie počtu zamestnancov centra podpory, bolo nevyhnutné výkon činností jednotlivých oddelení prispôbiť tomuto stavu v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Štátnozamestnanecké miesto žalobkyne bolo od 01.04.2015 zrušené a bolo vytvorené nové miesto s inou náplňou činnosti a v inom pracovnoprávnom vzťahu, teda pri výkone prác vo verejnom záujme. Činnosti, ktoré má v náplni práce R.. B. sú uvedené v prílohe k nariadeniu vlády SR č. 341/2004 Z.z.. Je preto irelevantné posudzovanie náplní činností zamestnancov zaradených v rozdielnych kategóriách pracovnoprávných vzťahov, ustanovených rôznymi všeobecne záväznými právnymi predpismi. Súd prvej inštancie rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

19. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že súd správne posúdil, že zástupca vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory Q. nemá postavenie vedúceho štátneho zamestnanca, pretože nespĺňa základnú charakteristiku vedúceho štátneho zamestnanca v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 40/2009 Z.z. o štátnej službe. Z dokladov doložených žalovaným je zrejmé, že vodiči nie sú štátnymi zamestnancami, ale zamestnancami vo verejnej službe. Ak zástupca vedúceho autodopravy nespĺňa

základnú charakteristiku vedúceho štátneho zamestnanca, nepatrí mu ani príplatok za riadenie podľa zákona o štátnej službe. Nestotožňuje sa ani s tvrdením, že štátnozamestnanecké miesta, na ktorých vykonávajú štátnu službu štátni zamestnanci v dočasnej štátnej službe, nepatria do ponukovej povinnosti služobného úradu. Štátnozamestnanecké miesto vo funkcii - hlavný radca- zástupca vedúceho oddelenia na oddelení autodopravy Centra podpory Q., s miestom výkonu Q., bolo novovytvorené od 01.04.2015 tými istými opatreniami ministra vnútra, ktorými došlo k zrušeniu miesta žalobkyne. Žalovaný dňa 25.03.2015 uzatvoril na toto novovytvorené miesto s S.. R. úplne novú služobnú zmluvu v dočasnej štátnej službe s účinnosťou od 01.04.2015 na dobu najviac 6 mesiacov. V mesiaci apríl bolo na obsadenie miesta vo funkcii hlavný radca - zástupca vedúceho oddelenia na oddelení Centra podpory Q. zverejnené na internetovej stránke oznámenie o výberovom konaní. V čase doručenia výpovede žalobkyne toto miesto ešte nebolo výberovým konaním obsadené. Zverejnením oznámenia o výberovom konaní žalovaný deklaroval, že miesto je voľné. Žalovaný pri ponúkaní miesta žalobkyne vo funkcii odborného radcu na organizačno-technickom oddelení Centra podpory P. s miestom výkonu P. riadne nešpecifikoval popis pracovnej činnosti tohto miesta a nezaoberal sa ani kvalifikačnými predpokladmi žalobkyne. Štátnozamestnanecké miesto zástupcu vedúceho autodopravy bolo voľné a pre žalobkyňu vhodné, malo jej byť ponúknuté. Nariadenie vlády SR č. 341/2004 Z.z. uvádza iba stručné charakteristiky príslušných tried a nie konkrétny opis činností na danom mieste. V tomto smere poukázala aj na § 5 ods. 1 zákona č. 533/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone prác vo verejnom záujme. Pracovná náplň R.. B. je skoro identická s opisom zrušeného štátnozamestnaneckého miesta R.. K. zaradeného v platovej triede 8 a podobná s opisom štátnozamestnaneckého miesta R.. Z. zaradeného tiež v 8. triede. Je preto dôležité posudzovanie náplní činností zrušených štátnozamestnaneckých miest zaradených v platovej triede 8 a novovzniknutých miest vo výkone prác vo verejnej službe v platovej triede 9. Rozsudok označila za vecne správny a navrhla ho potvrdiť.

20. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 09.10.2017 zotrval na argumentoch prezentovaných v odvolaní.

21. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že pri riadnom dodržiavaní zákonov a vykonávaní personálnej politiky na štátnom úrade sa nemôže stať, že v určitom čase služobný úrad rozhodoval o výpovediach pre niektorých svojich štátnych zamestnancov v stálej štátnej službe z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta a v tom istom čase novými štátnymi zamestnancami v dočasnej štátnej službe obsadil pracovné pozície, ktoré by mohli vykonávať aj štátni zamestnanci, ktorí majú byť pre zrušenie štátnozamestnaneckého miesta prepustení.

22. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

23. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje náležité a presvedčivé odôvodnenie zo strany súdu prvej inštancie a v súvislosti s procesnými prostriedkami v odvolacom konaní udáva.

24. K argumentu o ponukovej povinnosti vo vzťahu k zástupcovi vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory v Q. odvolací súd poukazuje na ust. § 11 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, podľa ktorého cit: „Vedúci zamestnanec na účely tohto zákona je nadriadený štátny zamestnanec, ktorý je podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu oprávnený

a) určovať a ukladať podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy na vykonávanie štátnej služby a dávať mu na tento účel pokyny,
b) organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť vykonávanie štátnej služby podriadeného štátneho zamestnanca."

25. Ako bolo zistené v predmetnej veci, zástupca vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory v Q. nespĺňal podmienku vedúceho štátneho zamestnanca, keďže neriadi štátnych zamestnancov. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že jeho podriadení - vodiči, vodiči referenti neboli štátnymi zamestnancami. Z tohto dôvodu aj toto miesto malo byť ponúknuté žalobkyne. Výsledky vykonaného dokazovania potvrdzujú, že sa tak nestalo. Vzdialenosť mesta Y. a Q. je tak zanedbateľná, že nemožno vylučovať v tak blízkom okolí voľné pracovné miesto, ak sa majú zohľadniť princípy pracovného práva. Platí aj pre štátnozamestnanecký vzťah, že z dôvodu ochrany práce je potrebné prioritne, aj

zo sociálnych dôvodov zabezpečiť, aby prepúšťaný zamestnanec mal možnosť rozhodnúť sa zotrvať v služobnom (pracovnom) pomere a pre zamestnávateľa tomu korešponduje povinnosť pokryť voľné zamestnanecké miesta prednostne z prepúšťaných zamestnancov. Faktom je, že žalovaný v rovnakom období prepúšťal a zároveň prijímal nových zamestnancov. Ak žalovaný dočasne prijal na novovytvorené miesto na úseku autodopravy nového zamestnanca, tak aj keby išlo o vedúcu funkciu, žalovaný mohol najmenej v rozsahu, v akom toto miesto obsadil jednoduchým úkonom dočasne novým zamestnancom (pred výberovým konaním) ho obsadiť aj žalobkyňou, a preto toto miesto z okruhu ponukovej povinnosti žalovaný vylučovať nemal. Ani krátkodobé miesta nie sú vylúčené z ponukovej povinnosti. Žalobkyni nezostávalo dlhé obdobie do dôchodku a princípy ochrany práce opodstatňuje tento záver voči žalobkyni.

26. K odvolacej námietke, že funkcia zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory v Q. nebola voľná, odvolací súd poukazuje na časový sled udalostí: vytvorenie miesta zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory v Q. k 1.4.2015, výpoveď daná žalobkyni dňa 4.5.2015 z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta dňom 1.4.2015, oznámenie o vyhlásení výberového konania na pozíciu zástupcu vedúceho oddelenia autodopravy Centra podpory v Q. v prvej polovici mesiaca apríl 2015 (č.l. 54). Z časovej chronológie je zrejmé, že v rovnakom období, ako bola žalobkyni daná výpoveď, bolo aj voľné pracovné miesto.

27. Odvolací súd zotrváva na svojom názore uvedenom v uznesení zo dňa 27.10.2016 č.k. 6CoPr/3/2016-323, podľa ktorého súd je oprávnený skúmať okolnosti postupu zriaďovateľa štátnozamestnaneckého. Napríklad pri zrušení štátnozamestnaneckého miesta, ak v dôsledku systematizácie po zrušení štátnozamestnaneckého miesta je vytvorené mimo štátnozamestnaneckého pomeru iné miesto s rovnakou, dokonca náročnejšou agendou, no za značne nižší plat, je veľmi problematické zbaviť sa pocitu o poškodzovaní zamestnancov, no v takomto prípade aj žalobkyne. Zamestnávateľ môže celkom prirodzene očakávať, že zamestnanec neprijme plat podstatne nižší, čím nepriamo vyvolá stav odmietnutia voľného miesta. Následne zamestnávateľovi novému zamestnancovi nič nebráni plat v budúcnosti navýšiť.

28. Evidentne ide o defraudáciu pracovných a zamestnaneckých spoločenských vzťahov. Súd nemôže nebrať zreteľ na takéto postupy v rámci pracovného práva (štátnozamestnaneckých vzťahov) a už vôbec nie, ak ide o zamestnávateľa verejnoprávnej povahy. Tunajší súd už aj v iných právnych veciach týkajúcich sa štátnej služby zohľadnil pochybné postupy pri rozvázovaní služobného pomeru a následnom prijímaní nových zamestnancov, a to aj v súvislosti so zmenami na riadiacich vedúcich postoch v rezortoch štátnej správy. Na majetkovo-právnom úseku Centra podpory Y. k 31. 3. 2015, t.j. bezprostredne pred tým, ako bola žalobkyni daná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, boli zrušené hneď štyri štátnozamestnanecké miesta. Od 1.4.2015 boli tieto pracovné miesta presystemizované na pracovné miesta pri výkone prác vo verejnom záujme vo funkcii radca, platová trieda 9. Išlo o identické pracovné miesta, avšak už s platom nižším o 300 Eur mesačne, ktoré pracovné miesto bolo žalobkyni ponúknuté ako iné vhodné miesto žalovaným. Z dôvodu nižšieho platu žalobkyňa toto pracovné miesto odmietla. Pritom z pracovnej náplne, ktorú na požiadanie žalobkyňa k tomuto dostala bolo zrejmé, že pracovná náplň mala byť ešte náročnejšia ako mala pracovnú náplň v štátnozamestnaneckom mieste, z ktorého dostala výpoveď. Prekvalifikovanie pracovného miesta žalovaným jednoduchým administratívnym úkonom, a to presystemizovaním na pracovné miesto s platnom nižším o cca 300 Eur pri zachovaní v zásade rovnakej alebo ešte širšej pracovnej náplne indikuje konanie žalovaného v rozpore s morálkou a princípmi ochrany práce, ktoré majú v súvislosti s ostatnými vyššie uvedenými okolnosťami veci dopad na posúdenie platnosti výpovede danej žalobkyni.

29. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

30. Správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

31. Za daného stavu odvolací súd rozsudok ako vecne správy potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola v plnom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).